

Elizabeth
Michelsová
**MILOVAT
VOJVODU**

Elizabeth Michelsová
MILOVAT' VOJVODU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Elizabeth Michels: Must Love Dukes,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2014,
preložil Otakar Kořínek.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Elizabeth Michels
All rights reserved
Translation © Otakar Kořínek 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1831-9

Pánu Alfa Samcovi –
za objatia, keď sa veci nedaria,
za pochvaly, keď sa daria,
za debaty o futbale medzi tým.
Si moje eso. Milujem ťa.

1

Londýn, Anglicko
Jar 1815

Keď Devon zastal, aby nechal prejsť koč, pocítil na chrbte akési teplo. Nieкто ho sleduje.

Obzrel sa a rýchlym pohľadom preletel ulicu smerom k Habershamovmu obchodu. Vôbec by ho neprekvapilo, keby uvidel, ako za ním beží starý Habersham, aby pokračovali v rozhovore o výstrelkoch bláznivého vojvodu. Zazrel však iba skupinku odmerane vyzerajúcich dám, ktoré prikazovali úbohému lokajovi, aby naložil ich balíčky do koča.

Potom si všimol, ako okolo nich precupkal pár dámskych čižmičiek a zmizol za stánkom pouličného predavača s občerstvením.

Prišlo mu to smiešne. Prečo by ho nieкто sledoval? Rýchlo tú predstavu zahnal a pokračoval v ceste. Veľkých budov na Bond Street začalo ubúdať, uvoľňovali priestor skromným obchodíkom, hostincom a kde-tu nevestincom. Davy na ulici zredli a zostali iba ľudia na prechádzke.

Keď vyšiel z bohatej štvrte, pocítil príjemný pokoj. Mal radšej jednoduchú spoločnosť, kde sa život krútil okolo živnosti. V meste akoby žili dva oddelené svety. A, ako zvyčajne, nechcel mať nič spoločné so svetom, do ktorého patrila.

Prešiel do bočnej uličky a vykročil do prítmnia kamenných domov, ktoré stáli čoraz bližšie vedľa seba. Práve zabočil za ďalší roh, keď začul za chrbtom kroky. Ak ho nieкто sleduje v tejto časti mesta, nevešťať to nič dobré. Presvedčil sa o tom, keď raz prišiel o všetky peniaze, čo mal pri sebe.

Zvrtol sa, odhodlaný prenasledovateľa zaskočiť. Zachytil však iba vírivý pohyb modrých šiat, ktoré zmizli za rohom.

Sleduje ho nejaká žena? Prečo? Odpoveď ani nechcel poznať. Skôr si želal, aby s tým prestala. Mal toho už za celý deň dosť, túžil dať si pohárik a na pár hodín sa utiahnuť. Prešiel na širšiu ulicu a pokračoval v ceste. Na chrbte stále cítil uprený pohľad a za sebou počul rýchle kroky. Už to trvalo pridlho. Tá dáma bude určite niekomu chýbať v niektorom obchode.

Zvrtol sa, pripravený postaviť sa jej tvárou v tvár a poslať ju kadeľahšie. Nikoho však nezbadal. Dobré. Skončilo sa to. Išiel ďalej, no po chvíli ho čosi prinútilo, aby sa obzrel ešte raz. Zazrel objemné sukne modrých šiat vyčnievajúce po oboch stranách kandelábra. Ich nositeľka sa opatrne ukrývala, ale na špicľa nevyzerala. Očividne podcenila šírku svojich sukien. Už najmenej desať rokov také širokánske sukne nevidel. Uškrnul sa. Možno sleduje nejakú inú obeť. Keď sa však rozhlíadal po prázdnej ulici, videl, že sú sami.

Rozhodol sa, že ju bude ignorovať. Onedlho sa svojho ťaženia vzdá. Mieril do pochmúrnej časti Londýna. Tam sa za ním určite neodváži. Minul výklad malého obchodíka a za koňom uviazaným na druhej strane ulice zazrel v skle odraz lemu ženských šiat. Čo od neho chce? Nevidí, že nemá náladu na babskú spoločnosť?

Pridal do kroku a o chvíľu bol pri vchode hostinca U jeleňa a lane. Hostinec bol taký spustnutý, že by sa doň za ním neodvážila vojsť nijaká žena so zdravým rozumom. Ponúkali tam však najkvalitnejšie nápoje na tomto konci mesta. A najlepšie je, že za týmito dverami bude anonymným mužom bez titulu, nič viac. Ak tá žena v modrom od neho niečo chce, nech naňho čaká na ulici medzi špinavými námorníkmi. Bolo mu to jedno.

Konečne sa cítil voľný – oslobodený od klebiet za chrbtom, oslobodený od vlastnej totožnosti. Slobodne strávi večer a pri pijatike sa zbaví problémov.

Keď otvoril dvere, zastal a s úsmevom sa nadýchol sýtej vône piva a tabaku. Vdychoval sladkú vôňu anonymity – a vtom ho čosi zľahka buchlo do chrbta.

Obrátil sa a hľadel do tváre ženy v modrom. Skutočne „ženy v modrom“, lebo naňho pozerali tie najmodrejšie oči, aké kedy videl. Zo zložitého účesu jej vyklzli zlaté vlasy a na hlave jej trónil ohavný klobúk ozdobený veľkými kvetmi. Bola nekonvenčným spôsobom pôvabná. No čo, možno by aj mal náladu pobaviť sa so ženami... konkrétne s touto jednou.

Usmial sa.

„Prečo ma sledujete, slečna?“

„No dovoľte! Ja vás nesledujem! Idem do tohto príjemného podniku len preto, aby som sa v teplom popoludní trocha občerstvila,“ odvrkla.

„Áno, Jeleň a laň za horúcich popoludní často priláka kupujúcich z Bond Street.“ Nech ho toto staromódne zjavenie sledovalo z akéhokoľvek dôvodu, určite to nebolo kvôli populárnejšiemu občerstveniu.

„To je pochopiteľné. Má vhodnú polohu a je tu príjemné prostredie. Ak dovoľíte, rada by som vošla.“ Keby zdvihla bradu ešte vyššie, asi by stratila rovnováhu a spadla by rovno na zadok.

Devon zvrátil obočie a mávnutím klobúka jej naznačil, aby vošla. „Nech sa páči.“

Zastala pred ním a zdalo sa, že so záujmom obdivuje jeho vestu. Pozrel si na ňu, no videl iba zlatú retiazku svojich nových hodínok rozligotanu na slnku. Ešte raz si ho premerala, potom rýchlym pohľadom preletela ulicu, po ktorej prišli, a vošla do hostinca.

Kto je tá žena? A na čo sa to, došľaka, hrá?

Za pultom stál ako vždy ten istý starší muž. Práve položil pohár. Drevený pult sa ťahal po celej jednej strane výčapu. Na stene za jeho chrbtom boli povykľadané fľaše s alkoholický-

mi nápojmi. Kývol Devonovi a očami spočinul na žene, ktorá meravo stála pri ňom. Vyzerala ako vyplašená srna v miestnosti plnej poľovníkov.

V hostinci sedelo niekoľko odvážnych žien, všetky vesele popíjali, no Devon usúdil, že tá, čo ho sledovala, je naozaj taká, ako vyzerá – dáma. Pravdepodobne ešte nikdy nebola v hostinci a zvolila si na jeho sledovanie nevhodný čas, lebo tam mienil stráviť zvyšok popoludnia.

„Človek zvyčajne vojde dnu a potom si sadne za stôl,“ zahrnel jej cez plece, až podskočila.

„Pravdaže. Iba som uvažovala, kde nájdem najlepší.“

„Ja sedávam tam pri tom špinavom okne. Popoludňajšie svetlo mi vždy pripadá najkrajšie, keď ho pozorujem cez storočnú špinu.“ Prešiel pár krokov cez krčmu, potom sa k nej s úsmevom obrátil. „Neprisadnete si?“

Obišiel čašníčky, ktoré pobiehali medzi stolmi a roznášali nápoje. Muži sedeli pokope, smiali sa, rozprávali si zážitky a z cigár sa im kúdlil dym.

Odtiahol jej stoličku a pobavene pozoroval, ako si ju najprv oprášila, až potom si sadla. S vystretým chrbtom a rukami upäto zloženými v lone tu pôsobila ako päšť na oko – ako ryba spokojne oddychujúca na trávnom kopci. Sadol si oproti nej a na perách mu pohrával náznak zvedavého úsmevu. Rukou zablúdila k perlovému náhrdelníku na krku. Jej šperk bol na túto štvrť pridrahý. Keby bola sama, asi by ju prepadli zlodeji. Devon mlčal, iba ju pozoroval, túžil, aby konečne prehovorila a vysvetlila mu, prečo ho sledovala cez celé mesto.

„Nazdávam sa, že by som mala vedieť, ako sa voláte, keď už sedíme pri spoločnom občerstvení.“

Kútiky úst mu zvlínil úsmev. Podala to, akoby krčma U jeleňa a lane bola vyberaným londýnskym salónom, kde si poklebetia pri šálke čaju. Ak očakávala niečo také, keď nápoje

prinesú, bude to pre ňu tvrdé precitnutie. „Prvý raz počujem, aby niekto medzi týmito stenami nazval pijatiku občerstvením,“ utrúsil Devon.

V tej chvíli prišla čašníčka a on si objednal niečo silné, čo by zahnilo problémy dnešného dňa.

„Ja si dám to isté,“ požiadala zdvorilo.

„Zdá sa, že aj dáma si dá pohárik,“ zopakoval a usmial sa na čašníčku.

Keď zostali sami, dodala: „Počula som, že tým nápojom sú preslávení. Preto som sem prišla.“

„Myslíte sangari?“

„Prosím?“

„Nápoj, ktorý ste si objednali. Kvôli ktorému ste sem prišli,“ zdôraznil Devon.

„Áno, počula som, že sangari je veľmi lahodný nápoj.“ Očividne blafovala, lebo vzápätí očervenela. „Ešte ste mi nepovedali, ako sa volá.“

„Naozaj?“ Vystrel si nohy, prekrížil si ich v členkoch a prižmúrenými očami sa zahľadel na ženu oproti sebe. Neušla mu irónia celej situácie. Prešiel celé mesto až do pochmúrnej londýnskej štvrte len preto, aby zostal v anonymite, a okamžite po príchode sa ho pýtajú, kto je. Prirodzene, že je zvedavá, ako sa volá.

Ak ho však sledovala z Bond Street, ako sa domnieval, potom pravdepodobne odpoveď pozná. Napriek tomu jej pozrel rovno do očí a zaklamal. „Volám sa Grey. A pretože sme už tak zadobre, že budeme spolu popíjať sangari, volajte ma Devon.“

„To sa mi nezdá celkom vhodné. Voláť vás krstným menom.“

„Požalujete to na mňa?“ spýtal sa vyzývavo a počastoval ju nezbedným úsmevom, pri ktorom ženy omdlievali.

„Nie, nikomu o tom nepoviem.“ Sprisahanecky sa usmiala, očividne potešená myšlienkou, že ich spája spoločné tajomstvo. Aj jeho do určitej miery potešilo toto utajené nezvyčaj-

né stretnutie, lebo všetky ženy ho zväčša nudili už vo chvíli, keď sa s nimi zoznámil. A dnes to určite nebude iné. Ovplyvnila ho zrejme len záhada obostierajúca jej príchod a sklučujúci životný okamih, v ktorom ho zastihla.

„Devon.“ Váhavo vyslovila jeho meno. „Teší ma. Ja som Lil.“ Odmlčala sa, medzitým si odkašľala, až potom pokračovala. „Lily Whitbyová.“

„Aj mňa teší, slečna Lily. Ste z Londýna?“

„Nie. A vy?“ Stále sedela s rukami spôsobne zloženými v lone, akoby sedeli pri čaji, kde sa patrí zachovávať dobré spôsoby. Prezradí mu už konečne, prečo ho sledovala po londýnskych uliciach? Zrejme mu o sebe nemieni nič povedať.

No ak sám prehovorí otvorene, možno to urobí aj ona. „Preboha, nie,“ odvetil. „Môj domov je v severnom Yorkshire. No v poslednom čase som sa musel zdržiavať v Londýne.“

Keď si k vedľajšiemu stolu sadli dvaja veľkí chlapi a začali nahlas preberať ženské pôvaby, pôsobila ako uzlíček nervov. Devon vrhol na jedného z nich vražedný pohľad a chlapi stíchli. Lily však stále vyzerala nesvoja. Ak sa bude cítiť nepríjemne, neprezradí mu, prečo ho sledovala, vzdychol si. Ako by ju upokojil?

Vyzerala ako vtáčatko, ktoré sa chystá vzlietnuť, keď sa ho spýtala: „Povedzte, máte čas?“ Preletela mu pohľadom po hrudi a znova mu pozrela do očí. Čo to má znamenať? Dúfal, že to čoskoro zistí. Toto stretnutie mu pripadalo čoraz čudnejšie.

„Musíte už odísť? Práve nám nesú nápoje.“

V tej chvíli položila čašníčka na ošúchaný drevený stôl dva veľké korbele. Videl, ako Lily vyvalila oči. Naklonila sa a váhavo nápoj ovoňala. Sangari sa pripravovalo z batavského araku, citrusových plodov, korenia a cukru. Bol to hustý, sladký nápoj, ktorý po dlhom dni pôsobil upokojujúco. Tento malý hostinec bol jediným miestom okrem Antíl, kde objavil taký silný punč.

Odpil si malý dúšok. Keby si odpil viac, mohlo by ho to zra-

ziť z nôh. Usmial sa. Ak si slečna troška chlipne, môže sa to vyvinúť celkom zaujímavo.

Ešte raz preletela zamysleným pohľadom okolie, potom pozrela naňho. O čom uvažuje?

Súhlasne pokývla hlavou, akoby vyriešila akúsi nevyslovenú vnútornú dilemu, zdvihla korbela a začala piť. Lepšie povedané, hltáť, pretože celý čas sa ani nenadýchla.

Devon sa pridusene zasmial. „Pomaly. Zoslabnú vám nohy a nevstanete. Nemusíte piť tak rýchlo.“ Pozoroval, ako vyprázdnila polovicu korbela. „Ale vidím, že to asi chcete.“

„Asi chcem.“ Usmiala sa. „Priznám sa, že som ešte nemala príležitosť vidieť...“ Zarazila sa a mávla rukou na prostredie, ktoré ju obklopovalo. „Takéto veci. Môj domáci život mi neposkytoval takú voľnosť, aby som mohla tráviť čas s priateľmi alebo...“ Jej slová zanikli vo výbuchu smiechu, ktorý ju na chvíľu premohol. Až o chvíľu vládala pokračovať. „Nemala som čas pre seba, ani na jedlo a leňošenie. Nezažila som popíjanie s cudzími mužmi v hostincoch. Nič také sa mi ešte neprihodilo.“

Devon videl, že alkohol zaúčinkoval, jej meravé držanie tela trochu povolilo. Zamyslene pozrela cez špinavé okno. „Toto mesto sa mi nezdá až také zlé. Napokon tunajšie križovatky s krdľami kačíc sú oveľa napínavejšie ako môj život v poslednom čase.“

„Ak sa chcete v Londýne zabaviť, musí vás prijať spoločnosť.“ Slovo „spoločnosť“ zopakoval so zatatými zubami. Zadíval sa na nápoj. „Ja dávam prednosť životu bez spoločenských obmedzení.“ Pomaly zakrúžil pohárom po stole.

Keď zdvihol hlavu, všimol si, že ho pozoruje. Nemal vypočúvať on ju? Zahnal pohrďavé myšlienky o londýnskej šľachte a vrátil sa k svojej úlohe. „Kde je váš domov? Alebo tam už nebývate? Hovoríte, akoby ste odtiaľ odišli.“

„Nie, stále tam bývam. V malom mestečku. Nie je tam spoločnosť, ktorá by stála za reč. Toto je prvý raz, čo som odi-

šla z domu, s výnimkou obdobia, keď som skončila školu.“ Zdvihla pohár a – všimla si, že je takmer prázdny. „Pozorovala som more, ktoré obklopuje naše panstvo, a snívala som o cestovaní do vzdialených krajín.“ S ťuknutím položila pohár na drevený stôl a oslňujúco sa naňho usmiala. „O cestovaní som tuším prečítala všetky knihy, aké existujú. Ďalej než do Londýna som sa však ešte nedostala.“

Keď spomenula cestovanie, Devonovi sa rozžiarili oči. „Aj ja mám záľubu v cestovaní.“ Bolo to skromné vyjadrenie. „Strávil som päť rokov na výprave v Afrike – skúmal som tamojšie rastlinstvo a mapoval územie. Predtým som absolvoval výpravu do Himalájí a potom som sa zastavil v Španielsku.“ Teraz je však doma. Zataľ sánku, aby nedal najavo rozladenie.

„Naozaj ste boli na všetkých tých miestach?“ Vyvalila oči a so záujmom sa k nemu naklonila. „Povedzte, sú Himaláje skutočne také nádherné, ako to opisuje Childers Caldwell vo *Flóre a faune Himalájí*?“

„Och, Caldwell! Raz som sa s ním stretol v základnom tábore.“ Pri spomienke na toho nezniesiteľného chlapa pokrútil hlavou. „Ustavične sa sťažoval. Zázrak, že pri neustálych výhradách voči mizernej strave, studenému počasiu, špine a nevzdelaným ľuďom vycestoval niekam za hranicu vlastnej záhrady. Bol naozaj protivný.“ Odpil si a pokračoval. „Neskôr som čítal jeho knihu a dodnes mám podozrenie, že ju napísal jeho spoločník na cestách a on ju vydáva za vlastnú. Ale áno, opisy majestátnych vrchov sú celkom presné.“

„Napísali ste aj vy niečo o cestovaní, čo som mohla čítať?“ spýtala sa Lily.

„Nie. Na písanie kníh nemám trpezlivosť. Po návrate z poslednej cesty som ukázal členom Kráľovskej spoločnosti niekoľko exemplárov rastlín a napísal som článok do časopisu. Bola to fascinujúca výprava.“

„Rada by som si ho prečítala,“ poznamenala so záujmom.

Naozaj sa zaujíma o cestovanie? Kto je táto Lily Whitby-

ová? A kde sa doteraz ukrývala? Nazdával sa, že všetky ženy sa zaujímajú iba o stužky do vlasov a opakovanie najnovších klebiet. Aké osviežujúce. Samozrejme, sledovala ho, takže... hovorí vôbec pravdu? Keď na ňu opäť sústredil pozornosť, uvedomil si, že ešte stále rozpráva.

„Vtedy som začala čítať všetky knihy v našej knižnici o pestovateľstve. Celkom ma pohltila práca s pôdou. Zrejme preto zbieram materiály o neznámych rastlinách, lebo tie svoje už pridobre poznám.“

Rozosmial sa. Neprestávala ho prekvapovať. „Prepáčte. Iba sa pokúšam predstaviť si vás ako roľníčku.“

„Hrám významnú úlohu pri zbere úrody a osievaní. Nie, nezberám ju vlastnými rukami. Väčšmi mi vyhovuje čerpať informácie z časopisov o moderných poľnohospodárskych spôsoboch obrábania než rýpať sa v hline.“ Zamyslene mykla kútikom úst. „Keby som to nerobila, situácia by bola pre mňa neznesiteľná.“

„Ste veľmi záhadná, Lily. Povedzte mi viac o svojom živote.“ Skutočne bola záhadná. Nemal by z nej vytiahnuť niečo viac? O jej príchode a ďalších plánoch? Áno, napokon k tomu príde. Teraz chcel počuť, aký je život za hranicami Londýna.

„Žijem veľmi pokojným životom. Minulý rok som na slávnosti ruží v našej farnosti vyhrala prvú cenu za keltskú ružu. A...“ Stíchla, sklopila zrak. Potom zabľúdila pohľadom k jeho tvári a dodala: „Neprežila som nič mimoriadne. Nie ako vy. Všetky moje zážitky sa odohrali iba na stránkach kníh. Porozprávajte mi ešte o svojich cestách.“

„No neviem, neviem. Vaše strhujúce víťazstvo a prvá cena za ruže mi pripadajú fascinujúce,“ zažartoval a opäť si chlipol. „Tá odroda je nádherná. Rastom ich farba tmavne až do tma-vočervena, však?“

„Nemôžem uveriť, že tie ruže poznáte,“ vzdychla ohromene.

„Videli ste niekedy africké sedmokrásky? Rastú divoko na pláňach. Sýtofialové lupienky majú v strede stlačené, vyzerajú ako drobučké lyžičky okolo čierneho stredú.“

„Veľmi rada by som ich raz videla.“ V očiach mala túžobný pohľad, ktorý by bol Devon najradšej spútal a navždy držal v dlani.

„Jednu som si priniesol a vystavil som ju vo svojej galérii s ďalšími rastlinami a artefaktmi z ciest. Keď zatúžim po miestach mimo Londýna, tie exempláre exotickéj kultúry ma držia pri zdravom rozume. Môžem vám ich ukázať.“ Nevedel, či ju jeho pozvanie vyplaší alebo vzbudí v nej záujem. Čakal, ako zareaguje.

Prekvapene zažmurkala. „Mala som na mysli, že by som ich rada videla v ich prirodzenom prostredí. Nemôžem ísť len tak k vám. Nebolo by to...“

„... vhodné? Lily, vari sme tú tému už neprebrali? Pokladajte to za úprimné pozvanie milovníka rastlín.“

„Pouvažujem o tom. Možno s gardedámou.“ Dopila poslednú kvapku a odložila prázdny pohár na stôl. Na chvíľu sa zamyslela. Keď zdvihla hlavu, spýtala sa: „Ak vás tie výpravy tak tešili, prečo ste sa vrátili?“

Kým odpovedal, kývol na čašníčku, aby priniesla to isté ešte raz. „No, viete... išlo o úmrtie.“ Na okamih sklopil pohľad na stôl. „Vrátil som sa kvôli pohrebu. Prepáčte, práve sme sa zoznámili a ja som taký morbidný.“

„Povinnosť k rodine, to dobre poznám. Nedávno mi zomrel otec. Ani ja o tom netúžim hovoriť.“

„Aj mňa priviedla domov otcova smrť. Musel som... všeličo zariadiť.“ Pochovať otca, prevziať jeho titul, pretrpieť smiešne spoločenské povinnosti... naozaj mal čo robiť.

„Po takej strate človek už nikdy nie je taký istý. Prijmite moju úprimnú sústrasť.“

Mával nad tým rukou. Netúžil debatovať o tom, aký je – a za akého ho všetci podľa bontónu pokladajú.

„Život ide ďalej a slnko stále vychádza,“ poznamenala a súcitne kývla hlavou.

„To je pravda, ale skončíme už tento smutný rozhovor.“ Čašníčka pred nich postavila nápoje. „Dáme si?“ spýtal sa.

„Áno, veľmi rada. Je to lahodné.“

Devon pokrútil hlavou a chytil ďalší korbeľ sangari pred sebou. „Hoci som si dnešné popoludnie predstavoval trochu inak, nemôžem povedať, že som sklamaný.“

Lily sa na odpoveď usmiala. „Ja som dnes plánovala nakupovať. Nevieť, či by som mala odvahu odísť z domu, keby som bola vedela, kde sa dnes popoludní ocitnem.“

Devon zdvihol korbeľ a pripil jej: „Na nečakané stretnutia a exotické kvety. Alebo, ešte lepšie, na nečakané stretnutie s exotickým kvetom? Tak či onak, je to príjemný spôsob, ako stráviť deň.“

Videl, ako sa zapýrila a po hrdle sa jej rozlial rumenec. Počastovala ho úsmevom, ktorý ho bude zohrievať počas neko-nečných sychravých anglických dní.

„Na exotické kvety a nezvyčajných mužov,“ vrátila mu so smiechom prípitok a napila sa. „Tento nápoj je naozaj mimoriadne lahodný. Vždy som sa nazdávala, že alkohol je ostrý, tmavý, tekutý oheň.“

„Určite máte doma tvrdý alkohol. Niektoré alkoholické nápoje akoby boli iba z ohňa, ale nie všetky.“ S úsmevom sa oprel predlaktím o stôl. „Raz som pil sladké víno z kvetov stromu, ktorý rastie na úpätí Himalájí.“ Stíšeným hlasom pokračoval: „Na druhý deň som sa prebudil v cudzích šatách a visel som hore nohami zviazaný v popínavých rastlinách.“ Oprel sa, usmievajúc sa nad jej prekvapeným výrazom. „Verte mi. Nemusí to byť ostrý, tekutý oheň, aby človeku vyrazil dych.“

„Božemôj! Ako ste sa v tej nepríjemnej situácii ocitli?“

„Lutujem, určite by to bol vzrušujúci príbeh zhýralého opilca, no nepamätám sa.“ Pokrčil plecami. „Neskôr som zistil, že

to víno sa zvyčajne pije v malých dávkach pri slávnostných príležitostiach, keď mladých bojovníkov predstavujú ich duchovným druhom. Mal som však sprievodcu s poľutovaniahodným zmyslom pre humor, ktorý ma tým nápojom nalial večer pred odchodom z tábora.“

„Och bože,“ rozosmiala sa, modré oči jej tancovali. Bol by tisíckrát opakoval tisíc príbehov, len aby videl, ako sa tie žiarivé oči usmievajú. Pri treťom korbeli si zložila ohavný klobúk a položila ho na stôl. Zlatoplavé vlasy jej splývali okolo tváre. Ešte nikdy nevidel čosi také krásne. Možno ho z nejakého neznámeho dôvodu naozaj sledovala. No všetky tie dôvody sa rozplynuli na dne ich prázdnych pohárov.

Pri rozprávání o jeho dobrodružstvách a o jej pokojnom vidieckom živote sa pomaly stmievalo. V hostinci bolo čoraz hlučnejšie, prichádzali ďalší hostia a nápoje tiekli prúdom. Naozaj by ju mal už odprevadiť domov, no nevedel sa prinútiť, aby ukončil ich spoločné popoludnie.

„Lily, povedz, ako je možné, že sme sa doteraz nestretli?“ Ani nevedel ako, začal jej tykať. Prišlo to samo.

Zarazila sa, jej úsmev sa rozplynul, oči jej zahmlil zamyslený výraz. „Devon, poviem ti pravdu. Posledných šesť rokov som strávila ošetrovaním svojho...“

Vtom skríkla. Jeden z veľkých chlapov od vedľajšieho stola sa na ňu vrhol a špinavou dlaňou jej zovrel prsník.

Devon v mihu vyskočil zo stoličky a nahol sa cez stôl. Obaja sa zvalili na zem. Devon udel päsťou chlapa do sánky.

Čo si to dovoľuje?

Udel ho znova a počul, ako praskol nos a vyfrkla krv. Hnev si však nevyliat. Čo si to dovoľil k Lily? Zaslúži si to!

Po druhom údere sa chlapovi oko sfarbilo dočierna. Dobre mu tak, nemal byť bezočivý.

Nadvihol za košeľu jeho bezvládne telo a ďalej ho tľkol päťami. Vyčítal si, že nedával pozor na okolie. Mal vedieť, že

v takomto brlohu sa čosi také môže stať. Keby nebol tak očarene zízal na svoju spoločníčku, bol by si všimol, že ten chlap sa na niečo chystá.

Ako len mohol dopustiť, aby sa to stalo? Kamarát toho chlapa ťahal Devona za plece.

Cez opar hnevu a striekance krvi počul: „Bola to iba stávka, šéfko. Nechcel vás uraziť.“ Devon pustil košelu a dobité telo bezvládne odkváclo na dlážku.

Rozhliadal sa po Lily. Stála pritisnutá k špinavému oknu, v očiach mala zdesenie. Zvrtol sa a pohrozil mužovi za chrbtom: „Keď sa nabudúce staviš, vyber si inú dámu, nie moju. Lebo ak sa jej ešte niekedy dotkneš, vrátim sa a holými rukami ťa zabijem.“

„Verte mi, pane. Už nikdy sa nebudem správať k vašej dáme neúctivo.“

„To dúfam,“ odvrkol Devon a odvrátil sa.

Prekročil ho a vystrel ruku k Lily. Na okamih zaváhala, potom sa ho chytila a dala sa viesť k dverám. Ruka sa jej trocha triasla. Ublížil jej ten chlap? Otriaslo ňou Devonovo správanie? Bude ho pokladať za surovca? Keď prechádzali cez výčap k východu, neprehovorili ani slovo.

Len čo sa za nimi zatvorili dvere, zanikli aj zvuky a pachy hostinca. Vystriedala ich vlhká vôňa blížiaceho sa dažďa a detský plač z vedľajšieho domu. Devon pozrel na Lily stojacu vedľa neho. Stále ju držal za ruku a nemienil ju pustiť. Teraz nie. Nie tu na ulici. A možno nikdy. Bez slova hľadela rovno pred seba.

„Si zranená?“ Keď neodpovedala, obrátil jej hlavu, aby mu pozrela do očí. „Lily, si zranená?“

„Myslím, že nie.“ Oblizla si ružové pery. „Ale cítim sa trocha mimo.“

„Trocha mimo,“ zopakoval. „Ale nie si zranená?“

„Nie, iba sa mi krúti hlava, akoby som v nej mala vatu.“ Poťukala si zboku po hlave, akoby kontrolovala, čo v nej má.

„Chceš povedať, že si pod parou?“ Úsmev mu zdvihol kútiky úst.

„Myslíš? Bože, ešte nikdy som čosi také nezažila. Toto je prvý raz.“ Vybuchla do smiechu a začala sa knísať zboka nabok ako loď na rozbúrenom mori.

Rýchlo zdvihol ruky, aby ju pridržal. Kde je nejaká drožka, keď ju človek potrebuje? Nie je vstave ísť na Bond Street pešo. Rozhliadol sa po ulici a uvažoval, ako by sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostali.

Boli v hostinci dlhšie, než sa domnieval, slnko už zapadalo a odrážalo sa od okien na opačnej strane ulice, kým oni stáli v tieni. Onedlho sa to tu bude hmýriť vreckármi a ľahkými ženami, ktoré si chcú zarobiť nejaký peniaz. Nie je to miesto pre dámu, rozhodne nie pre takú, čo sa prvý raz opila. Naozaj povedala „prvý raz“? Ako je to možné?

V tej chvíli, akoby pričarovaná čarovným prútikom, sa spoza rohu vynorila drožka. Devon kývol a drožka spomalila. Otvoril dvere a viedol Lily ku schodíku.

„Ešte nikdy si nebola opitá? Koľko máš rokov?“ Lily v ňom vzbudzovala čoraz väčšiu zvedavosť, pripadalo mu to trochu znepokojujúce.

„Minulý mesiac som mala dvadsaťtri. Ale nikdy som nemala na to čas – a...“ obrátila sa k nemu a pohrozila mu prstom, napodobňujúc akéhosi mrzutého starca, „... dámy také veci nerobia.“ Znova sa zachichotala. „Ale, vieš čo? Neviem, prečo by nemali. Je to zábavné.“

„Celkom s tebou súhlasím.“ Sčasti jej pomáhal, sčasti ju vysadil do drožky. „Človek aspoň zabudne na nepríjemné stránky života. Prinajmenej na pár požehnaných hodín. Kam ťa má drožkár odviezť, Lily?“

Nastúpil za ňou a sadol si vedľa nej. Vyvalila oči, ale neohradila sa. Usúdil, že džentlmenské by bolo sadnúť si na veľkú prázdnu lavicu oproti nej, ale momentálne sa necítil veľmi džentlmensky. Zrejme to s pitím trochu prehnal.

„No... vieš... nie som si istá, kam mám ísť.“

„Ani mne sa ešte nechce ísť domov,“ prikývol.

„Áno. To je ono. Veľmi dobre sa zabávame.“

„Poviem drožkárovi, aby na chvíľu zabočil do parku, kým sa trocha spamätáme, dobre? V takomto stave ťa aj tak nemôžem dopraviť domov.“

„Áno, domov. Asi by som teraz nemala ísť domov. Neuvedomila som si, koľko som vypila. Až keď som vstala, keď ma ten muž napadol... Kým sa okolo mňa nerozpútala bitka...“ Pozrela dolu a vydesila sa. „Devon! Ruka! Máš na ruke krv!“

„To sa stáva, keď udrieš chlapa do tváre. Je to iba škrabaneč.“ Zamračene si prezeral odreté prsty. „Ak ťa to uteší, asi som mu vyrazil zub.“

Otvorila kapsičku priviazanú šnúrkou na zápästí a vytiahla malú štvorcovú vreckovku. „Podaj mi ruku.“

Keď zaváhal, sama vystrela ruku, naznačujúc mu, aby poslúchol. Niečo v nachýlení jej hlavy a v pohľade v ňom vzbudilo otázku, či už predtým niekoho ošetrovala. Keď bol chlapec, gazdiná ho neraz obväzovala – okamžite spoznal ten skúsený pohľad.

Kto je táto žena? O koho sa predtým starala?

Premkol ho čudný pocit žiarlivosti, celkom neoprávnený, veď sa s ňou iba dnes zoznámil. Bolo úplne nepodstatné, kto v minulosti ťažil z jej starostlivosti. Vrátil sa do prítomnosti a podal jej ruku so zakrvavenými prstami.

Keď mu ich začala vreckovkou obväzovať, ľahké, letmé dotyky ho vzrušili a vyvolali v ňom túžbu po ďalších. Odkášľal si. „Nechápem, ako mu zišlo na um, že si k tebe môže niečo také dovoliť. Mám na mysli toho chrapúňa v hostinci.“

Zamyslene pozrela na svoje šaty a začervenala sa. „Neviem. Nijaký muž sa ešte o čosi také nepokúsil. Hoci nikdy predtým som si nenavliekla mamine staré šaty.“ Zrazu stisla pery a vyvalila oči, akoby si uvedomila, že vyslovila čosi nevhodné.

„Takto sa zvyčajne neobliekaš?“

„Preboha, nie!“ odvetila a očividne tým tému uzavrela. „Hotovo. Keď sa vrátiš domov, musíš si to dobre vyčistiť a poriadne obviazať.“

Vreckovku mal úhľadne obkrútenú okolo ruky, uprostred hánok dokonalý uzlík. Nevedel si predstaviť, že by to doma urobil lepšie. Okrem toho ľahké zranenia si zvyčajne neobväzoval. Život na palube ho naučil, že čerstvý vzduch a slnečné lúče sú lepšími lekármi ako obväz. Hodil nad tým rukou a pozrel na Lily.

Uchvátila ho jej smotanová pokožka a žiarivé modré oči. Jej prsia boli v hlbokom výstrihu šiat vystavené ako lákavé koláčiky vo výklade pekára. Ďalej jej pozeral do očí, no nevedel si ovládnuť prsty. Túžil sa dotknúť toho sladkého koláčika pred sebou a obliznúť ho.

„Mne sa tvoje šaty celkom páčia.“ Prešiel prstami po čipke lemujúcej hlboký výstrih, kĺzal jedným prstom po odhalenej smotanovej pokožke. Videl, ako prehltna a pozrela mu do očí. Nemykla sa, ani sa neodtiahla, ako očakával. Z vlastnej skúsenosti vedel, že aj dámy pod parou majú sklon pokúšať sa o nóbl správanie. Lily však nebola ako ostatné dámy. Toľko už vedel.

„Zostala ti modrina? Keď ťa schmatol...“

„Nie,“ zašepkala.

„Dobre. Nerád by som sa vrátil do hostinca, aby som ho zabíľ.“ Prechádzal prstom po čipke, takmer sa dotýkal jej pokožky, no neodvážil sa.

„Nechod' preč.“

Tie dve krátke slová mu radostne zazvonili v ušiach. Ona chce, aby zostal. Chce byť s ním. Musel sa zo všetkých síl ovládať, aby sa na ňu nevrhol rovno na zadnom sedadle drožky hrkotajúcej po ulici. Lily si však zaslúži niečo lepšie. Pred chvíľou ju obťažoval opitý surovec a on nechcel byť v ten deň druhým násilníkom. Nie, počká. Napokon, majú pred sebou celý večer.